

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Intre Stresa și Berlin

Comentând faptele petrecute recent la Berlin și Stresa, oricât de clari văzătorii am fi, și oricât am vrea să ne lămurim asupra situației încordate dintre unele state din Europa, ne este imposibil să putem trage o concluzie despre ce se va putea întâmpla în viitor. Dacă privim lucrurile din punctul de vedere al tendinței spre pacificare a națiunilor:

Intr'adevăr, Conferința de la Stresa este fapta cea mai edificatoare de tendință spre pace. Apoi, dacă ne reamintim de legătura pacifistă cu caracter strict defensiv, care s'a încheiat între Cehoslovacia, România și Iugoslavia la sărbătorirea semicentenarului Castelului Peleş; dacă ne reamintim de Pactul balcanic și Convenția de neagresiune încheiată între Uniunea Republicilor Sovietice și Statele limitrofe, care toate urmăresc pacea și buna înțelegere între popoare, desigur că am avea toate motivele să spunem că mergem în mod sigur spre eliminarea definitivă a războiului.

Dar judecând lucrurile din celălalt punct de vedere, al înarmărilor ce se fac și pregătirea de un nou război:

Tendința în această direcție este atât de mare, încât nu numai că contra-balansează pe cealaltă, dar ajungem să înțelegem din cele ce se petrec, că un viitor război va fi inevitabil.

Întâi, nesiguranța în Liga Națiunilor: eșecul Conferinței economice de la Londra și amânarea dezarmării sunt probe suficiente să se dovedească aceasta.

Apoi, reintroducerea serviciului militar și înarmarea Germaniei sub conducerea agitativului cancelar Hitler, care a produs o profundă consternare în toate cercurile internaționale, și interminabila agitație a Ungurilor, care nu mai conțin cu pretențiunea revizuirii tratatului de la Trianon, nu sunt acestea probe destul de evidente ale unui viitor război?

La încordarea raporturilor dintre popoare, pe motive de revendicare a drepturilor, mai adăogând și criza economică în care ne sbatem și spiritul corupt de curentele antagoniste ale vieții publice din epoca postbelică, care întărită popoarele, ducându-le cu ușurință la război, desigur că și acestea vor contribui în mare măsură la întărirea spiritelor și deslănțuirea unui viitor război.

Pacea înțeleasă astăzi că se va întâmpla, înseamnă numai o amăgire și un risc, căci într'un viitor nu prea îndepărtat, vom fi amenințați și de popoarele asiatice, care se înmulțesc de 20 de ori pe an mai mult, față de cele din Europa.

De aceea insistăm în păreră noastră: să nu ne amăgim și să credem în pace, neglijându-ne singuri și la un moment dat să fim surprinși de cine știe ce lucruri, pe care să nu le mai putem preîntâmpina.

Fără să ne abatem de la lupta pentru pace, să ne asigurăm întâi paza înăuntru și apărarea din afară, căci numai așa vom fi siguri de isbândă, ducând destinele poporului românesc necăjit atâtea veacuri, la un viitor strălucit, care ne este scris să-l trăim.

O. PRETORIAN

Surdo-muții șomeri

Epoca postbelică a schimbat fundamental rosturile vieții publice. De unde înainte de războiul mondial, unui om, indiferent de starea sa socială, îi era destul să întindă mâna și să ceară pentru a se întreține pe el și întreaga sa familie, astăzi muncind, numeroși oameni, din zi și până'n noapte, ca la urmă să nu se aleagă nici cel puțin cu cele necesare pentru întreținerea lor și a familiilor, dar să mai poată agonisi și pentru zilele de bătrânețe.

Dar, dacă ar găsi toată lumea de lucru, n'ar fi nimic rău, căci cine se dă înapoi dela muncă, când este în joc însăși existența sa!

Vedem zilnic prin ziare statistici de mii și milioane de oameni șomeri, care posedă brațe și capacitatea de muncă, dar nu o găsesc.

Conducătorii destinelor statelor depun fel de fel de sforțări pentru ameliorarea acestei

stări. Nu putem lăsa fără să amintim munca titanică ce depune presedintele Statelor Unite, pentru asanarea șomajului în America.

Cea mai atinsă din toate categoriile sociale de această lacună este aceea a surdo-muților. Surdo-muții sunt respinși azi dela orice fel de muncă, cei dintâi, fiindcă își explică oricine, dacă normalii nu găsesc de lucru, dar acei cu defectiuni fizice și psihice!

Procentul, dar cel mai mare al șomerilor îl găsim la surdo-muți. Și rândurile lor se îngroașă pe zi ce trece.

Ce trebuie făcut pentru ameliorarea acestei stări cel puțin în parte?

Desigur căci gândul cel dintâi ne este la societatea oamenilor normali, solicitându-le buna voință și apelând la sentimentul lor social, să nu facă dife-

(Continuare în pag. 11-a)

fiul său era acum destul de mare și de voinic să poată și el bate.

Intr'una din zile, Ghiță se ceartă cu fiu-său pentru un lucru de nimic. Tânărul se repede atunci la tată-său, îl luă de păr și începe să-l lovească cu palmele peste față, făcându-l numai sânge. După ce îl bate bine până la amorțit, începe să-l tragă, ca să-l scoată în mijlocul drumului.

Ghiță începe atunci să răgnească din toată puterea, strigând ajutor.

Alergând vecinii, bătrânul abia putu fi scăpat din mâinile fiului său.

Revoltat de fapta ce făcuse, Ghiță chemă în fața Justiției pe fiul său, cerând să fie pedepsit.

Judecătorul, văzând că inculpatul este surdo-mut, se

Nu glumim deloc, când spunem că se simte nevoia de bibliotecă și pentru surdo-muți.

După terminarea școlii, fiindcă nu-și pot găsi de lucru, copiii surdo-muți în majoritate rămân în sânul familiei lor. De aci încolo, cunoștințele din școală se pierd și cu timpul ei devin analfabeți. La aceasta mai adăogându-se și credințele părintești și ale mediului înconjurător, făcându-i ca după câțiva ani să ajungă întocmai ca o doagă, ca și când n'ar fi fost niciodată la școală.

Dacă însă surdo-mutul are în orașul sau satul unde locuiește o bibliotecă, multe poate schimba aceasta în sufletul lui.

În loc să trândăvească, ori să stea gură casă pela răspântii sau prin cărciumi, mai bine să-și piardă timpul citind, căci din citit nu pierde nimic și numai câștigă.

Azi citind un basm, mâine o poveste, o șoavă, o poezie; tânărul surdo-mut prinde gustul cititului, cum prinzi gustul tutunului. Și citind, citind mereu, cu cât află mai multe cu atât i se mărește mai mult dorința de a cunoaște.

Punându-li-se la dispoziție cărți de igienă, de medicină populară, de agronomie și alte opere folositoare, ci ar înțelege cauzele boalelor și atâtea lucruri, care le-ar fi de mare folos pentru a preîntâmpina relele.

Ni se va face obiecțiunea că s'ar face prea mari cheltuieli pentru ca să se înființeze câte o bibliotecă în fiecare sat pentru surdo-muți. Ni se va spune că suntem prea pretențioși în cererea noastră, căci în fiecare sat, dacă există unul doi surdo-muți, și să se facă numai pentru acestea bibliotecă, ar fi prea mult.

Dar noi nu cerem înființarea de bibliotecă speciale pentru surdo-muți.

Vrem ca în fiecare sat să existe câte o bibliotecă pe lângă școală, de care să se folosească pe lângă tineretul normal și tinerii surdo-muți.

Cât privește pentru Capitală, aci pretențiunea ni se schimbă. În București, fiind

mulți surdo-muți, acestea ar putea să aibă o bibliotecă a lor specială, care să cuprindă toate cărțile folositoare.

Și cea mai indicată instituție pe lângă care să fie atașată această bibliotecă socotim că ar fi, Societatea amicală a surdo-muților.

De aceea cerem, pentru dobanda noastră de oameni civilizați să se facă tot posibilul și să ia ființe pe lângă această societate o bibliotecă, care să servească numai surdo-muților.

Dacă se mai întârzie cu înființarea acestei bibliotecă, lipsa ei se înțelege tot mai bine și devine din ce în ce mai simțitoare. Ținem să amintim că între zidurile „Societății amicale a Surdo-muților” există o bibliotecă donată de domnul colonel Vasilescu Lascăr, și prin stăruința subsemnatului s'a pus temelă unui început în această direcție, dar aceste bibliotecă îi trebuie dată viață prin complectarea ei și cercetarea cărților și aceasta cei dintâi sunt datori s'o facă membrii societății.

V. Dimitriu-Leorda

XOX

Pe malul unui râu

Ușor și tainic curg alene
Tremurătoarele lui unde
Ce șerpuesc. S'ascund prin
[sălci
Și pier spre zările senine.

Pe luciul lui curat îmi pare
Că-i cerul altei lumi din
[taine,

Nu-i cerul lumii mritoare.
Acelaș tricolor pe boltă,
Acelaș tricolor în unde,
Și plopul de pe mal acelaș,
In apă'n tors îl văd c'ascunde
O frunză din înalta-i frunte.
Și sălciile de pe maluri
Sunt tot aceleași reflectate
Doar numai tainicile dealuri
Se'nchid în depărtata zare...
Acolo se oprește'n cale
Și gândul meu ce pribegeste
[gește
Ce'n cet, rătăcitor agale
E înturnat 'napoi de unde
Ș'apoi e dus pe după mări
[luri
Ca'n vraja vieții să s'afunde.

OBICEIU SALBATIC

Intr'un sat al cărui nume îmi scapă, trăia un neam de oameni, zis al Iscrulesților. În acest neam exista sălbatecul obicei ca părinții să fie bătuți re copiii lor și cum obiceiul era moștenit din tată în fiu, negreșit urma să fie transmis mai departe.

Intr'una din zile, Ghiță Ișcu vrea să plece la țarg să vândă un car de fân. El încercă fânul ajutat de tatăl său. După ce și-a luat triasta cu mâncare, nici n'a ieșit bine pe portă, și carul, rău încărcat, se răstoarnă. Ghiță atunci se enfuriază, și cum vina era a bătrânului că n'ășezase bine fânul în car, ia furca și tăbărăște pe el, lovindu-l fără milă.

La țipetele bătrânului, cei din casă, între care și un băiat surdo-mut al lui Ghiță, de vreo zece ani, alcargă repede afară.

După ce potolese scandalul, copilul, privind cu lacrimi în ochi de milă pe bunicul său plin de sânge, face semne tatălui său revoltat, să-i răspundă, de ce l-a bătut? Ghiță, enervat, răspunde răstuit: „Pentru că nu bagă de seamă și dacă nu deschide ochii, tot îl mai bat”...

Au trecut cincisprezece ani dela această tristă întâmplare, care săpase urme adânci în sufletul copilului surdo-mut.

Bătrânul se prăpădise. Ghiță ajunsese și el bătrân, iar

înduioșă să-l pedepsească cu arest, și după ce îi face o dojană aspră, îl trimise la tată-său să-și ceară iertare.

— „Il ierți, moșule?” întrebă judecătorul pe bătrân.

— „Cu părere de rău, domnule judecător, dar nu-l iert”, răspunde Ghiță.

„Nu-l iert, fiindcă omul care ridică ciomagul împotriva părinților săi, merită să înfunde pușcăriă”.

Tânărul, care nu înțelegea spusele tatălui său și neavând grai să se poată apăra, fu pedepsit și rămase să facă arest o lună de zile.

După împlinirea pedepsei, el se reîntoarce în sat, dar de rușine și de teamă că tată-său mai păstrează încă supărarea trage la niște neamuri.

Intâlnirea amândouăra a fost acum plină de duioșie. Amândoi și-au adus aminte de fărdelegile ce le făcuseră față de părinți și plânsesă de rușine.

Din această zi nu s'a mai petrecut nici-o ceartă în casa Iscrulesților.

Tânărul surdo-mut, a devenit bun agricultor și s'a căsătorit cu o fată bună și muncitoare.

Moș Ghiță și-a trăit și el bătrânețele în liniște și nu mai putea de drag când își vedea copiii atât de strâns uniți, trăind în înțelegere și armonie.

Costin P.

Surdo-muții șomeri

— Urmare din pag. 1-a —

rențe și să primească la lucru și acești nenorociți, când li se prezintă oferte.

Surdo-muții s'au dovedit în toate ramurile de muncă cinstită, stăruitori și cu aceeași capacitate în exercitarea serviciului incredintat, la fel ca și normalii. Astfel că ar fi o greșală să fie respinși pe această chestiune, având în vedere cu atât mai mult că li se dă și o mare satisfacție morală.

Apoi, al doilea mijloc de a micșora numărul surdo-muților șomeri, îl găsim și în ajutorul reciproc ce trebuie să-l dea unii la alții, frații aceștia vitregiți.

Acei dintre surdo-muți, care au o situație materială să țină seama că ei trebuie să dea cei dintâi exemplul și să ajute pe surdo-muții șomeri după posibilitățile ce le stau la îndemână.

Citesc într'un ziar francezesc cât de frumos exemplu au dat surdo-muții din Normandia, adunați în societate pentru ajutorarea fraților surdo-muți șomeri.

Acest exemplu ar fi bun de urmat și de Societatea noastră amicală a surdo-muților, în care se găsește mulți dintre aceia ce le stă în putință să vie în sprijinul surdo-muților șomeri.

Adunarea generală a cercului sportiv al surdo-muților

Duminică 21 Aprilie ora 9 dim. a avut loc adunarea generală a cercului sportiv al asociației amicale de surdo-muți, la sediul ei din str. Oltuz nr. 14.

A prezidat d. V. Dimitriu-Leorda, care a făcut darea de seamă asupra activității comitetului dela 1 Aprilie 1934 (data înființării) până la 31 Martie 1935.

S'a realizat într'un singur an suma de lei 49.710 din care 17.798 lei s'au cheltuit pentru echipamentul complet al două echipe I și II (rezerva).

După descărcarea comitetului s'a procedat la completarea comitetului, astfel: Președinte: Sculptorul V. Dimitriu-Leorda, vice-președinte, Ernest Săvescu, Alex. Clarnet; secretar, Aristide Aliman; casier, Tudor Grecu; consilieri, Nicolae Gheorghiu, Dumitru Cangea și Aristide Blank; cenזורi, Const. Ștefănescu, Mircea Fotea și Ion Buiaș.

Căpitanul echipei Gheorghe Păiș. Delegați federali d. V. Dimitriu-Leorda și Gh. Păiș.

A V I Z

Atelierul sculptorului V. DIMITRIU - LEORDA din Calea 13 Septembrie nr. 8, execută cu prețurile cele mai convenabile statui, busturi în marmoră și bronz; monumente istorice și funerare, în marmoră, piatră și granit; plăci comemorative și diferite lucrări arhitectonice.

Pohod na arest

Deunăzi pela ora 6 seara mă aflam în fața Orfelinatului din orașul Focșani. Pe șosea treceau în oraș, escortați de 2 gardieni, un grup de 7 deținuți dela restul preventiv. Slabi și ofiliți duceau, agățate de trupurile lor, niște haine rupte felfeliță; iar în picioare câteva petece de piele agățate cu sfori se pierdeau în colbul pe care îl scormoniau jumătățile de pingele căscate ca un bot de rață.

Alături, pe trotuar, un grup de câțiva elevi surdo-muți priviau la tristul „pohod na arest”, gesticulând între dânșii par'că spunând: vezi, mai sunt și alți oameni îmbrăcați ca noi. Felul lor de convorbire cât și urmărirea deținuților, detseptându-mi mai mult atenția, mă oprește un moment; și uitându-mă la ei fac, într'adevăr, trista constatare că lipsiau doar cei 2 gardieni ca să poți crede că și aceștia sunt niște deținuți minori. În drum până acasă, toată ziua aceea, a doua și a treia, nu m'am putut liniști de marea revoltă a unui spectacol pe care conducerile în această țară îl oferă ochiului din neglijență, din nepăsare, din răutate. Lăsați în voia soartei, acești copii, în imposibilitate de a se plânge, își duc calvarul școlarității în mizeria goliciunii și a murdăriei. De ingratitudinea soartei n'avem decât

să-i compătimim; dar de a societății ne revoltăm. Câtă indulgență pentru aceea cari sunt puși sub acuzarea de căpcauni ai banului public și câtă aspră și revoltătoare nepăsare pentru niște copii, veniți la un izvor de instrucție și educație, acordă oarba nedreptate din țara noastră!

Ei sunt copilul mamei denaturate, care după ce l-a născut din flori l-a lepădat pe maidanul mizeriei și al pierzării!

Pentruce aceasta? Nu sunt fonduri?

Dar să facem o mică șocoteală.

Unui elev în mediu îi trebuiesc pentru stofă de un rând de haine 1000 lei, pentru o flanelă 200 lei, pentru încălțăminte 300 lei. Confectionarea făcându-se în atelierul școlii reiese un total de lei 1500 pentru un elev pe an. Pentru cei 100 elevi din școală ar necesita 150.000 lei, adică tocmai cât primește lunar un cumular din cei mijlocii.

Cum vedem, cu cât risipește un domnișor într'o lună cu atât se poate îmbrăca și încălța, odată, 100 de copii prigoniți ai soartei, 100 de copii cari învață școala cărții și a meseriei cinstite nu aceea a falsului, a delapidării, a deturnării, a excrocheriei, a sustragerii și a minciunii de astăzi.

(Va urma).

Profam

Curajul unui copil surdo-mut

Intr'un sat depărtat din Bucovina așezat la poalele munților Carpați în apropierea râului Moldova, trăia familia unui sătean nevoiaș cu numele de Vasile Anisie. Căsuța lui Anisie era așezată mult în afara satului, pe malul stâng al Moldovei, în acel loc presărat cu stânci atât malul, cât și albia râului ce-și trimitea apele din deal în vale cu multă putere, izbîndu-le de stânci cu mare vuet.

Vasile Anisie, om nevoiaș, se ocupa în afară de agricultură, lucrându-și micul petec de pământ de pe lângă casa sa, și cu pescuitul, care nu-i aducea alt folos, decât o hrană slabă copilului său, în număr de șase. Ocupația sa de căpetenie era însă, lucrul în pădure, la doborât copacii, ale căror trunchiuri curățate de crengi, le țara, dimpreună cu alți muncitori, până la malul apei, unde făgând, trunchiul de trunchiu, leceau plute, transportându-le pe cursul apei în jos, până la fabrica de scânduri, ce era mult mai la vale de locul tăerii. Astfel muncea bietul om din greu, pentru agonisirea hranei necesare lui și micilor sale făpturi de acasă.

Cu toate că Anisie era om muncitor și cu frică de cele Sfinte, Dumnezeu l-a mai pus la o grea încercare. Dintre cei șase născuți ai săi, patru băieți și două fete, băiatul său cel mai mare cu numele de Mihai se născuse surdo-mut.

Părinții lui, până la vârsta de șapte luni n'au băgat de seamă că Mihăiță al lor cum îl numeau ei alintându-l, nu e întreg ca toți copiii, abia dela această vârstă ei și-au dat seama cu durere de lipsa auzului micuțului lor copil, și mai târziu și de lipsa graiului. Câtă durere pe bietii părinți. Câte planuri nu făureau ei în singurătatea lor, seara, când se întorcea omul trucidat dela munca obositoare de peste zi. Că-l vor crește mare; il vor da la școală să învețe carte la rând cu ceilalți copii din sat, apoi il vor lua pe lângă ei, să le ajute la treburile casei, și când va fi fost destul de puternic, să meargă cu tatăl său la lucru, unde câștigând amândoi bani, aveau să îndure mai ușor lipsurile. Dar, câtă desamăgire pe bietii părinți, când au băgat de seamă că Dumnezeu n'a voit așa, precum au gândit ei! Cu toate acestea, măicuța îl creștea pe Mihăiță cu multă dragoste, mângându-l și alintându-l, ca o mamă iubitoare ce era.

Când Mihăiță crescuse mai mărișor, măicuța sa, îl îmbrăca Duminică în hăinuțe curățate, luându-l cu ea la biserică din sat, unde-i arăta chipurile sfinților zugrăviți pe pereții bisericăi, învățându-l a face semnul crucii și a împreuna mânuțile pentru rugăciune. Ii arăta imensa boltă a cerului, făcându-l să înțeleagă că acolo sus, sus de tot este Cineva mare și puternic, ce a creat totul ce vede în jurul lui cu ochii, și că Acel Cineva, poartă grijă de toți și de toate și că-i va purta și lui de grijă. Tot odată îl făcea să înțeleagă, că, Acel Cineva, trebuie respectat, aducându-i mulțumiri prin împreunarea mâinilor pentru rugăciune și prin semnul crucii. Biata lui măicuță, cu cât drag, l'ar fi învățat și pe el vre-o rugăciune ca s'o rostească în gând micuțului pentru Acel Cineva mare și puternic, ce avea să-i poarte de grijă, dar nu știa cum să facă să înțeleagă micuțului Mihăiță, căci carte nu știa nici ea și nici bărbatul ei, și chiar dacă ar fi știut, nu iar fi folosit la nimic, neavând putință să-l facă să înțeleagă scrisul și cititul.

Așa a crescut Mihăiță pe lângă casa părinților săi până la vârsta de cincisprezece ani, mai ajutând măicuții sale, cât se pricepea pe la treburile casei, mai făcând jucării frățiorilor săi mai mici, jucându-se împreună cu ei, sau ducând de mâncare tatălui său, la munca obositoare din pădure.

Dela această vârstă, tatăl său împovărat peste măsură de greutatele casei, având a hrăni atâtea guri din puținul-i câștig, a căutat să-l facă și lui Mihăiță un rost de muncă mai folositoare, pentru a-l ajuta în greutatele sale. L-ar fi luat cu el bietul om la munca din pădure, însă se temea, băiatul său fiind surd, să nu incurce mai mult trebile, îngreunând munca lui și a tovarășilor săi, sau lesne putea ca un copac în tăere să cadă peste el omorându-l. Lucrul cerând

multă băgare de seamă din partea oamenilor întregi, și cu atât mai greu ar fi fost pentru el. Deci se sfătui omul cu soția lui să-l bage pe Mihăiță ca vâcar la vitele satului, unde, de bine de rău căpăta o mică șmăbrie și tain din partea oamenilor păzindu-le vitele.

Astfel, Mihăiță ajuse vâcar, trecând pe ulița mare a satului, în urma vitelor incredințate lui, ducându-le la păscut în lunca depe malul râului. Băiatul a primit această însărcinare cu multă bunăvoință, știind că prin aceasta poate să-i ușureze întru câțva greutatele tatălui său.

Din aceeași zi bietul Mihăiță, a început să cunoască și desamăgirea. Nu că iar fi fost greu să pască vitele, căci dacă se îndepărta vreuna din ci-readă, o observa cu ochii ageri, și o întorcea pe blândețe înapoi. Greutatea cea mai mare, era însă, dimineața când trebuia să plece cu ele la pășune și seara când le aducea dela pășune, trebuind să treacă cu ele pe ulița mare a satului. Copiii de vârsta lui, ba încă și cei mai mari și cei mai mici, decât el, de cum îl vedeau pe uliță, știindu-l surd și mut, se luau pe urma lui huiduindu-l în gura mare: „Uite mută măi! Uite surdo-măi! Hai să-i facem de petrecanie”. Astfel îl necăjeau, fel și chip bătându-și jos de el, ba nu se șfiau încă de a arunca cu pietre după el.

La început, bietul Mihăiță nu știa ce vor dela el, le zâmbea cu bunătaie, nefăcându-le nici un rău, arătându-le doar prin semne ca să-l lase în pace. Dar într-o seară pe când venea cu vitele dela pășune, îi eși înainte în capul altor copii ce-l huiduia, băiatul Ion Tudor, fiul ajutorului de primar din acel sat, cel mai răutăcios copil din cei ce-l huiduia, care cu un băț ce-l avea în mână, îi lovi cu putere pe Mihăiță peste față. Bietul băeat, de durere cu lacrimile în ochi, s'a uitat cu jale la cel ce la lovit și plângând a plecat acasă, povestind măicuții sale prin semne cele întâmplate. Măicuța sa sărătându-l l-a mângăiat făcându-l să înțeleagă, că va veni o zi când il vor lăsa copiii în pace; și așa s'a și întâmplat.

Intr'o zi, Mihăiță fiind ca de obicei cu vitele în lunca, privirea îi fu atrasă pe mal în susul apei, unde lângă o stâncă mare, mai mulți copii din cel ce-l huiduia, alergând pe mal în sus și în jos, ridicau mâinile în semn de ajutor. Ce se întâmplase?

Ion Tudor dimpreună cu alți copii, ducându-se să se joace pe malul apei, se urcă sus pe stâncă și din nebagare de seamă a alunecat căzând în mijlocul valurilor adânci. Tovarășii lui de joc, văzându-l în primejdie de moarte, disperați, au început să tipe după ajutor. Mihăiță, văzându-i gesticulând cu disperare, a alergat într'un suflut la locul cu pricina, și dându-și seama de primejdia ce-l păste pe Ion Tudor, fiind un bun inotător, își făcu semnul crucii și se avântă în valuri, izbutind după o luptă crâncenă cu apa să-l ajungă pe Ion Tudor care sfârșit de puteri se lăsa tocmai la fund. Mihăiță îl prinse însă cu putere, reușind să-l aducă la suprafață și după o nouă luptă disperată cu apa, ajunse și el aproape istovit de puteri, la mal cu mult mai la vale, unde la țipetele sperate ale copiilor se adunaseră o multime de oameni ce-l primiră pe Mihăiță cu brațele deschise. Intre timp veni și tatăl lui Ion Tudor, care văzându-și unicul copil scăpat de groaznică moarte, cu lacrimi în ochi îi mulțumi lui Mihăiță sărătându-l, și fiind om cu dare de mână, dărui părinților săi o vacă cu lapte și două pogoane de pământ. De atunci nici un copil nu și mai bătea joc de Mihăiță, toți îl respectau și-l iubeau, iar Ion Tudor, cerându-și iertare de lovitura ce-i dăduse, îl iubea și-l respecta ca pe un adevărat frate, devenind prietenul lui nedespărțit.

Și astfel, dragii mei cititori, acest brav copil surdo-mut, a reușit ca din dușmanul său cel mai aprig, să-și facă cel mai bun prieten, urmând fără știință și cu folos una din cele mai frumoase povești ale Mântuitorului Nostri Isus Hristos, pe care mulți creștini o știu dar n'o îndeplinesc:

„Iubiți și pe dușmanii voștri!”

Aurelian Popovici

Informații

Sportive

Oficiosul surdo-muților din Franța „La Gazette des sourds-muets” publică un interesant articol sub semnătura d-lui Jules Weill, intitulat „Pour l'instruction des enfante sourds muets”.

In zilele de 8, 9 și 10 Iunie, Uniunea națională a surdo-muților din Franța va ține congresul anual la Lille.

Programul anunțat cu subiectele de desbatere, din câte vedem va fi deosebit de interesant.

Intre alte chestiuni la ordinea zilei, ce dovedește că surdo-muții din Franța se țin în curent cu progresul civilizației și nu rămân în urmă, este anunțată și o frumoasă excursie la Ostenda.

Pe când să constatăm și la frații noștri surdo-muți același sentiment de comunitate și prietenie întru asocierea acelor suferinzi de același defect natural?

Face deosebită senzație reclama Ligii surdo-muților alsacieni, care au anunțat de pe acum că între 8-17 Iunie cu ocazia aniversării a 50 de ani dela înființarea institutului protestant de surdo-muți, se va deschide o expoziție deosebit de interesantă cu lucruri de artă executate numai de surdo-muți.

Cu această ocazie la Strasbourg se va sărbători și d-ra Eugenia Diobold, care și-a consacrat 35 de ani din viața numai pentru învățământul și educația surdo-muților protestanți din Strasbourg-Neudorf.

Anunțăm pe această cale pe toți surdo-muții ce citesc ziarul nostru, că între 9 Mai 9 Iunie a. c. în București vor fi mari manifestații cu prilejul „Lunei Bucureștilor”.

Acei din provincie se vor bucura de reducere pe C. F. R., 75%, și în Capitala li se vor face multe avantagii.

Surdo-muților provinciali să nu le scape ocazia și să viziteze Bucureștiul, având multe de cunoscut și învățat.

Un exemplu frumos pe care nu-l putem trece cu vederea fără să-l facem cunoscut cititorilor noștri surdo-muți este adunarea amicală a secțiilor surdo-muților „L'Aise de l'Association Normande și Picarde”, care va avea loc la Beauvais la 30 Iunie a. c.

Se anunță că va avea loc un mare banchet cu concursul autorităților din acest oraș, cu care ocazie va lua parte și un însemnat număr de surdo-muți din Paris.

Nu putem decât să admirăm acești oameni atât de strâns legați, care-și învelesc viața însăși între ei fără a cere concursul și altor categorii sociale.

„Răsăritul nostru” organ de cultură al surdo-muților din țară, interesându-se de aproape de educația copiilor surdo-muți, comunică pe această cale că dorește ca la sfârșitul anului școlar să ajute cu premii în cărți pe acei dintre copii, care s'au dovedit în timpul anului școlii și ascultători la școlile surdo-muților.